

“ Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že jsi mě poslal.”

Jan 17, 20.21.

ÚNOR 2020

CASD Valašské Meziříčí

Úkoly

- 1.2. – Od pýchy k pokoře
- 8.2. - Od domýšlivosti ke zkáze
- 15.2. – Ze lvích spárů do společnosti andělů
- 22.2. – Z rozbouřeného moře do nebeských oblaků
- 29.2. – Od poskvrny k očištění

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel sobotní školy	Kázání	Sobotní škola mládeže
1.2.	Bohumil Mroček	Martin Drabina	Iva Burešová
8.2.	Fr. Tomanec	Libor Kisza	Petr Chára
15.2.	Petr Chára	Hynek Dona	Soňa Mročková
22.2.	Petr Kimler	Jaromír Juřínek	Iva Burešová
29.2.	Pavel Pimek	Hynek Dona	Petr Chára

Blahopřání k narozeninám

- 23.2. – Pimek Dalibor
- 27.2. – Škrlová Nikola

ADRA Klub zdraví informuje

13.2.2020 v 17. 30 hod - Manželství pod lupou

Beseda manželů Hasmandových v rámci

Národního týdne manželství

20.2.2020 v 17. 30 hod - Napříč Jižní Amerikou

Beseda Ondřeje Mečkovského

Alianční čtyřlístek

Aliančních večerů pořádaných jednotlivými sbory a církvemi našeho města se účastním už několik let. Účelem je zapomenout na vzájemné křivdy, bývalé šarvátky, a s vědomím toho, že máme jen jediného Otce, který nás miluje všechny stejně, se spojit v jednotě s ostatními věřícími. Názory na tento ekumenický počín se různí. Konzervativnější členové mají strach z ústupků a přizpůsobení se jiným „klubům“, benevolentnější spatřují v těchto bohoslužbách skvělou příležitost poznat naše brášky odjinud, pochopit jejich pohled na otázky víry a předložit pohled náš.

Průběh akce je – dalo by se říct – ve všech modlitebnách a kostelích stejný. I lidé, kteří se účastní, jsou z 90% stejní. A přesto vidím různost.

Kdybych měla jediným slovem charakterizovat alianční shromáždění pořádané Českobratrskou církví evangelickou, zvolila bych slovo „laskavost“. Zářivý úsměv Dana Hellera, libý zpěv jeho dětí, krásný zvuk

malých varhan, interiér v lidovém valašském stylu – to vše dává celé bohoslužbě cejch pohody, klidu a mírnosti.

V kostele Římskokatolické církve cítím spíše „majestátnost“. Netajím se slabostí pro umění, takže krása barokních soch a výmalby na mne silně působí. Vysoký strop chrámové lodi dává vyniknout zpěvu skvělé chválicí skupinky či mnoha tisícům píšťal varhan. Po staletí neměnné prvky katolické liturgie ve mně vyvolávají pocit nepatrnosti a pokory.

Synonymem aliančního shromáždění v našem sborečku je jednoznačně „radost“. Duchovní pokrm je v jednotě s maličko uvolněnými písničkami Franty, s fotkami z ekuvýšlapů – vybíraných tak, aby se divák i pousmál, a závěrečné jamování s kytarami, banjem a spontánní sdílení a svědectví jsou pro příchozí velkým tahákem a důvodem k setrvání až do pozdních hodin.

Pocit ze setkání v režii bratrů z církve Apoštolské bych vyjádřila slovem „volnost“. Modlete se a zpívejte tak, jak to cítíte, prožijte si toto nádherné setkání s Kristem a s bratry zcela svobodně.

Čtyři různá setkání, a každé jiné. Čtyři lístky jednoho květu. Kdyby jen jediný chyběl, kvítek by nebyl tak dokonalý a krásný.

„Jako je v jednom těle mnoho údů a nemají všechny stejný úkol, tak i my, ač je nás mnoho, jsme jedno tělo v Kristu a jeden druhému sloužíme jako jednotlivé údy. „ Řím 12, 4.5.

My, lidé, jsme se rozčlenily do různých „ovčinců“. Svou pýchou, neláskou a nadřazeností jsme mezi sebe postavili zdi. Ale takto to Pán Ježíš nechtěl. Je dobře, že se zdi pomalu bourají a Boží přání uskutečňuje. Mějme lásku jedni k druhým i přes svou různost. Nepohrdejme druhými jen proto, že věří jinak než my. Zkusme vytvořit spolu krásnou kytičku s mnoha okvětními lístky na jednom společném silném stonku – na Pánu Ježíši.

Iva Burešová

Novoroční návštěva

Téměř každý z nás se v sobotním shromáždění modlí za ty, kteří již nemohou přijít, kteří mají zdravotní problémy či problémy spojené s pokročilým věkem, a za ty, kdo chodili do sborečku, ale už nechodí. Každý, kdo prošel naší modlitebnou, v nás zanechal svou stopu a my na něho vzpomínáme.

To byl důvod, proč jsme se s Pét'ou jedno nedělní lednové odpoledne – stejně jako vloni – vydali na klikatou cestu křížem krážem přes ValMez, abychom uskutečnili několik návštěv. Na počátku nového roku jsme chtěli popřát našim někdejšími členům za celý sbor Boží požehnání a předat malý dárek – balíček s křížovkami, drogistickým zbožím a také něčím dobrým na zub.

Přát k novému roku v půlce ledna není moc originální, ale nakonec jsme zjistili, že to byla dobrá volba. Loňská návštěva se uskutečnila těsně před vánočními svátky, a většina těch, které jsme chtěli navštívit, odjela ke svým rodinám.

Jako první jsme si to namířili do Hrachovce za sestrou Lídou Kovářovou. Jak nás potěšilo, když se po zazvonění objevila ve dveřích! Hned si vzpomněla, že vloni našla dáreček za oknem a moc ji potěšil. Sdělila nám nejčerstvější novinky o své rodině, a i když nás zvala do svého domečku na kávu, museli jsme odmítnout – čekají nás ještě další pochůzky.

Sestra Rosecká si právě zpříjemňovala nedělní siestu sledováním televize ve svém útulném pokojíku v Domě sociálních služeb. Naše návštěva jí udělala radost, i když jí chvíli trvalo, než si vzpomněla, kdo Pét'a vlastně je. Nicméně na ostatní členy sboru si pamatovala až neuvěřitelně dobře, včetně lavic, ve kterých ten či onen dotyčný sedával v době, kdy do sborečku ještě chodila se svým manželem. Fotografie na stěnách pokoje všech jejích dětí a vnoučat, a také vyprávění sestry o jejích milých dává tušit, že rodina má o ni stále velký zájem. Účastní se všech bohoslužeb, které se v Domově konají, ale stýská se jí po těch našich. Projevila přání přijet některou sobotu opět do sboru. Takže se budeme těšit, že ji snad brzy uvidíme znovu.

Další návštěva byla poznamenána drobnými obavami. Při loňské návštěvě se bratr Bohuš Krupa, pracant a úžasně obětavý člověk každým

coulem, rozvášnil dokazováním správnosti neděle tak, že se počáteční radost ze setkání pomaličku vytratila a tak trochu nás vypoklonkoval pryč i s dárkem. Jak proběhne setkání letos? Věc jsme vložili do rukou Nejvyššího a zazvonili. Bratr Bohuš nás přivítal s úsměvem. Přání k novému roku přijal s radostí a ještě při odchodu za námi na chodbě volal, abychom vyřídili přání všeho dobrého i ve sboru. Ježíš Kristus nás učí lásce – a je to věru mocná zbraň. Takže – bratra Bohuše udoláme láskou. ☺ Za rok jsme tu zase!

Poslední návštěvou v již zšeřelém koutu města jsme poctili bratra Boba Škrlu. I tady nám přálo štěstí. Bratr nám otevřel dveře v apartní čepici a také on si vzpomněl na loňský dárek. Rád přijal i letošní. A protože projevil přání, aby sladké dobrotky v balíčku výrazně převládali nad pokrmem duchovním, určitě mu jeho touhu v příštím roce splníme.

Všichni zmínění moc pozdravují celý náš sboreček a přejí Boží požehnání v novém roce. Což tímto velmi rádi vyřizujeme.

Iva Burešová

Vincenc Kroulík - „Cesta poutníka do nebeského Kanánu“

Nedávno proběhlo v našem sboru *Retro odpoledne*. Vzpomínali jsme na počátky sboru ve Valašském Meziříčí, na jeho nejstarší členy, na všechny kazatele, kteří sborem prošli a hlavně na stavbu nové modlitebny. Tím, kdo přinesl adventní pravdu na Valašsko, byl Vincenc Kroulík. V jeho pronajmutém pokojíku, kde neměl zpočátku ani postel a místo kazatelny měl několik beden postavených na sebe, se konaly i první sobotní bohoslužby.

Vincenc Kroulík byl jedním ze zakládajících členů lužského sboru v r.1908 a své vzpomínky sepsal v knize *Cesta poutníka do nebeského Kanánu*. Začtème se do několika úryvků, abychom si osobnost toho, díky komu máme v našem městě svůj sboreček, přiblížili.

„Měl jsem zbožnou maminku. Nám, dětem, vštěpovala lásku k Bibli, k Božímu slovu, a při každé příležitosti nás nabádala slovy: „*Děti, važte si Bible, je to neocenitelný poklad!*“

Tu radu jsme si s mým starším bratrem a mladší sestřičkou vzali opravdu k srdci, a také jsme Pánu svá srdce později odevzdali.

Ve svém mládí jsem měl dobrého přítele Josefa Doubravského, se kterým jsem chodil ve škole do stejné třídy. Měli jsme se velice rádi, ve všem jsme se shodli, jen v náboženství jsme byli spolu hned „na kordy“. Josef byl vychován „po římsku“ a byl ministrantem v kostele, kdežto já byl matkou vychován v evangelickém učení.

Často jsme se také poškorpili, a pak jsme po sobě pokřikovali ne zrovna slušné básničky. Za chvíli jsme však byli opět dobrými kamarády. Společně s druhými chlapci jsme si hrávali na vojáky a ve škole si pomáhali s učením...

Tak plynul čas, škola nám končila a bylo třeba se poohlédnout po nějakém zaměstnání. Kamarád Josef měl studovat na kněze a mě rodiče zapsali v Chrudimi na obchodní školu. Ale do těchto plánů přišla smrt. Josefovi zemřela maminka a mně otec, a tak ze studií sešlo. Já jsem nechtěl dělat mamince starosti, proto jsem se vyučil hodinářskému řemeslu. Přítel Josef s mým starším bratrem šli se učit do knihařství. Nyní však nastal v našich životech obrat.

Jednoho dne se vrátil z Prahy lužský občan E. Balcar. V Praze poznal čistou pravdu evangelia a nyní ji chtěl zasít i ve svém rodišti. Chodíval do evangelického kostela v Lozicích, kam jsme chodívali i my. Na zpáteční cestě se k nám přidal a vypravoval nám o vážnosti doby a o druhém příchodu Pána Ježíše. Vše dokládal z Písma svatého.

Velice nás to zaujalo. Mé srdce naplňovala zvláštní radost, takže jsem se rozhodl sloužit Pánu Ježíši. Také i můj bratr a přítel Josef se rozhodli cele a bez výhrad pro Krista. Poznávali jsme skryté Boží pravdy a uvěřili, že každý, kdo v Pána Ježíše uvěří, má být také v tom nejvyšším jménu Boha Otce, Boha Syna a Ducha svatého pokřtěn ponořením ve vodě. Šel jsem proto hned k panu faráři se žádostí, abych byl pokřtěn. Pana faráře to velice udivilo a pravil: „*Co tě to napadlo, vždyť jsi byl pokřtěn hned po svém narození. Doklady o tom jsou v matrice.*“ Tu jsem mu položil otázku, má-li o tom křtěný vědět. „*Ovšem,*“ odpověděl pan farář.

„*Proto máš i kmotry, kteří ti to dosvědčí.*“

„*Ale já o tom nevím a takovou velikou událost si musí přece člověk pamatovat. Nyní se ptám, jestli jsem nebyl oklamán. Tenkrát, když jsem byl nemluvně, jsem ještě nevěřil, nic nechápal,*

proto bych prosil o obnovení křtu, neboť je to smlouva, kterou člověk činí s Bohem pro celý život.“

Uvedl jsem tím pana faráře do trapné situace. Stále mne jen ujišťoval, že mohu být bez starostí, že je vše v pořádku. To mne však neuspokojilo a znovu jsem pravil: „*Dvojtihodný pane (tak se nechávali titulovat evangeličtí faráři), má křest před Bohem platnost, když ten, kdo je křtěn, ničemu nevěří, ani věřit nemůže? Křtu přece musí předcházet víra!*“ „*Za to odpovídají kmotrové,*“ namítl pan farář. Nešlo mi to do hlavy, že by kmotrové mohli odpovídat za víru nově narozeného dítěte, a tak jsem pokračoval: „*Proč tedy nejsou pokřtěni ti kmotrové, když za dítě*

odpovídají, že věří? “ Pan farář už nevěděl, jak se obhájit, jen řekl: „Ty jsi ale mudrlant. Jen jdi klidně domů a o tyto věci se nestarej, o to se starají povolanejší, než jsi ty.“

Za krátký čas jsem navštívil pana faráře znovu, abych se ho zeptal na nebe a peklo, které v přítomné době neexistuje. Tázal jsem se, proč přijde Pán Ježíš podruhé, jak jsem se dočetl v Bibli. *„Nu přece k soudu,“* řekl pan farář. Já jsem ale namítl, že Pán Ježíš odešel, aby nám připravil místo, a zase přijde, aby svůj lid uvedl do příbytků, které odešel mezitím připravit. Tedy mrtví nejsou po smrti v nebi ani v pekle, neboť ještě nenastalo vzkříšení, o kterém Pán Ježíš praví, že nastane až v den nejposlednější. Také v přítomné době není žádné peklo ani věčné trápení. Mrtví totiž spí v prachu země a čekají na své vzkříšení.

Pan farář mi na to řekl: *„Věděl jsem hned, když sis u mě objednal konkordanci, že budeš filozofovat. Věř tak, jak ti to ukazuje Bible.“*

A já poznal, že pravdu má Bible, a ne pan farář s celou církví. Jelikož jsem poznal, že i Boží přikázání jsou změněna, nedalo mi to pokoj a šel jsem zase jednou k panu faráři. Ten mne přivítal slovy: *„Tak co, reformátore, co zas máš na srdci?“*

„Nejde mi do hlavy, proč světíme neděli, když v celé Bibli je psáno o sobotě. Vždyť to je přece čtvrté přikázání.“

Pan farář pohotově odpověděl: *„A to nevíš, že Pán Ježíš vstal z mrtvých v neděli ráno a na počest jeho zmrtvýchvstání slavíme neděli namísto starožitovské soboty?“*

Nenechal jsem se odbýt. *„Přestoupení Božího zákona je přece hřích a můžeme oslavovat vítězství Pána Ježíše nad hříchem a smrtí zase hříchem? Písmo svaté praví, že kdo by přestoupil jedině z přikázání, je vinen všemi. Pán také praví, že ten, kdo by zrušil jedno z Božích přikázání a učil tak lidi, že je nejmenším v Božím království. Ne, Pán Ježíš z přikázání nic nezrušil, byl to římský císař Konstantin, který zákonem ustanovil místo soboty svěcení neděle, dne slunce.“*

Pan farář odpověděl: *„Divím se, kde jsi to všechno načerpal, ale řekni mi, není lepší, když kážu v kostele v neděli, když tam alespoň někdo je? Kdybych kázal v sobotu, mluvil bych k prázdným lavicím. Ale tobě pravím, když už to přesvědčení máš, měj si ho, ale raději vystup z církve, aby tvé názory v církvi nezbuzovaly pohoršení. Já sám nevím, co bych ti na to odpověděl.“*

Když mi takto radil, neboť se bál, abych zase s něčím nepřišel, uposlechl jsem jeho rady a spolu s dalšími jsem vystoupil z církve.“

Šíla vděčnosti

KONFERENCE ŽEN

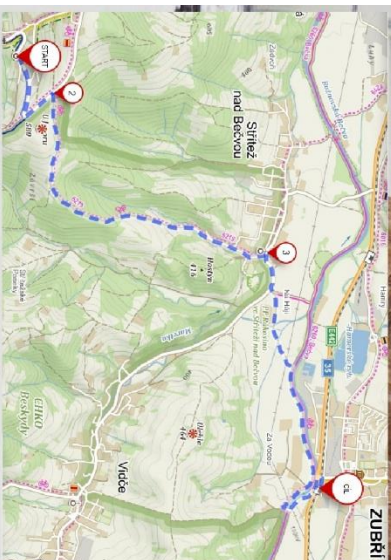
Milé sestry, ženy, přítelkyně,
zveme Vás na již 10. konferenci žen MSS.

Budeme se na Vás těšit!

- **Termín:** 24. - 26. 4. 2020
- **Místo:** Resort Beskydy
- **Další informace na:** info@sluzbazenam.cz

Ekú výšlap s Kristovými ovečkami za zubrem z Velké Lhoty do Zubří 1. března 2020

motto:
"Skrze Něho a v Něm
bylo smřeno
všchno."
Kol 1, 20.

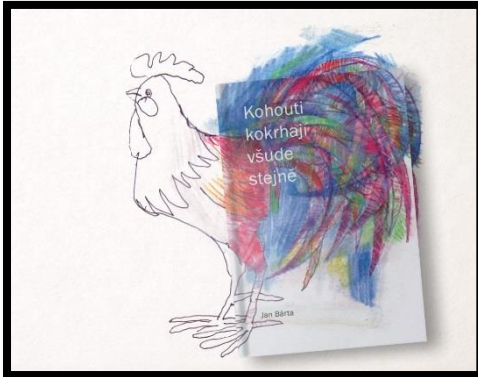
KONTAKT: Jarka Krutílková +420 724 145 316, krutilkova.jarka@seznam.cz
Franta Tomaněš +420 737 754 656, frtom@tiscali.cz
Wa Burešová +420 736 504 822, buresova.j@centrum.cz

Trasa: V.Lhota, kostel - U Javoru - Sřitěz n.B., kostel - podél Bečvy - Zubří

Délka: cca 7,5 km

Odjezd z Valmezu (aut. nádr.) 12.45, příjezd na Lhotu 13.08

Odjezd ze Zubří 18.04, příjezd do Valmezu 18.20

Sarajevo, rok po válce, v oknech školy igelit a chlapec Ivan začíná kreslit, co ve svém dětství viděl... Postřehy Jana Bárty z humanitárních misí organizace ADRA jistě zasáhnou i vás... Autorské čtení knihy Kohouti kokrhají všude stejně už pro vás zveřejňujeme na webu HopeTV a na YouTube.

Manželství v síti, to je motto letošního Národního týdne manželství. Do studia HopeTV se scházejí odborníci a kazatelé, aby se každý svým specifickým způsobem podíval na soužití mužů a žen. Rozhovory s nimi budeme zveřejňovat během této únorové akce.

Aktivní a přátelský mladý křesťan pracující v médiích, to je Richard Korbut. Svoje velmi drsné zkušenosti z období, kdy měl ke křesťanství daleko, byl ochoten sdílet i s námi při natáčení dalšího dílu projektu Utopie 2.

Křesťanský vtip

DLUŽÍTE NÁM ORIGINALNÍ RUKOPIS ZÁKONA BOŽÍHO,
PANE MOJŽÍŠ. MRKNĚTE SE, PROSÍM VÁS, JESTLI SE
VÁM TO NĚKDE DOMA NEVÁLÍ.

KNIHOVNA

